

Дело С-401/09 Р

Evropaïki Dynamiki – Proigma Systemata Tilepikoinonion Piroforikis kai Tilematikis AE

срещу

Европейска централна банка (ЕЦБ)

„Обжалване — Допустимост — Пълномощно — Консорциум — Обществени поръчки — Процедура на договаряне — Консултантски и компютърни услуги — Отхвърляне на офертата — Процедурен правилник на Общия съд — Правен интерес — Основание за изключване — Разрешение, предписано от националното право — Задължение за мотивиране“

Заклучение на генералния адвокат г-н P. Mengozzi, представено на
27 януари 2011 г. I - 4914

Решение на Съда (трети състав) от 9 юни 2011 г. I - 4936

Резюме на решението

1. *Производство — Възражение за недопустимост — Задължение за предявяване на възражението с отделна молба — Граници
(член 114 от Процедурния правилник на Общия съд)*
2. *Обжалване — Правен интерес — Условие — Жалба, която може да донесе полза на страната, която я е подала — Обхват*

3. *Обжалване — Правни основания — Обикновено повторение на правните основания и доводите, изложени пред Общия съд — Липса на установяване на твърдяната грешка при прилагане на правото — Недопустимост*
(член 256 ДФЕС; член 58, първа алинея от Статута на Съда; член 112, параграф 1, първа алинея, буква в) от Процедурния правилник на Съда)

1. Член 114 от Процедурния правилник на Общия съд изобщо не изисква за всяко възражение за недопустимост да се представя отделна молба. Напротив, предявяването на такова възражение с отделна молба е необходимо единствено когато страната, която го предявява, възнамерява да поиска от съда да се произнесе по допустимостта на жалбата, без да се провежда обсъждане по същество.

По този начин едно възражение за недопустимост може да се повдигне в писмена защита и да се разгледа от Общия съд, когато същият се произнася по жалбата.

че може само да бъде потвърдено отново по отношение на него. Освен това едно правно основание за отмяна е недопустимо поради липса на правен интерес, когато, дори да се предположи, че е основателно, отмяната на обжалвания акт въз основа на това правно основание не би била от естество да удовлетвори жалбоподателя. Така Общият съд може да приеме, след като е отхвърлил едно правно основание, че вече няма основание да се произнася по останалите правни основания, повдигнати от жалбоподателя, щом като същите не биха позволили на жалбоподателя да постигне успех при обжалването.

(вж. точки 49 и 50)

(вж. точки 43—45)

2. Един жалбоподател не би могъл да има легитимен интерес от отмяната на решение, за което още отсега е сигурен,
3. Жалбата трябва точно да посочва пороците на решението на Общия съд, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане. Не отговаря на това изискване правно основание за обжалване, което, без дори да съдържа доводи, насочени специфично към установяване на грешката, която опорочава обжалваното решение,

се ограничава до възпроизвеждане на вече изложени пред Общия съд доводи. Всъщност такова правно основание представлява в действителност просто искане за преразглеждане на представено пред Общия съд правно основание, което е извън компетентността на Съда. Впрочем само абстрактното обявяване на правно основание в жалбата, неподкрепено от по-точни индикации, не удовлетворява задължението за мотивиране на посочената жалба. Такъв е случаят, когато едно правно основание се

ограничава да спомене редица разпоредби на правото на Съюза, без да докаже тяхната приложимост в конкретния случай и без да установи по какъв начин тези разпоредби са били нарушени.

(вж. точки 55 и 61)